

onmogelijk was, dit met ondank te beloonen. Joost bleef standvastig en Albertine? Zij had er hem te meer om lief.

Toen volgde er een tijd van ernstige beraadslagingen en drukke briefwisseling, betraande gezichten en stille verzuchtingen.

Wij moeten hier nog even meedeelen, dat toen Albert van Bergen eenige dagen na zijn haastigen terugkeer uit Brussel op een middag aan zijn eenzame koffietafel zat, hij op eens de deur achter zich hoorde opengaan en hem, eer hij kon omzien, twee warme handen de oogen dichtsloten. Dit was de gewone begroeting, waarmede Albertine gewoon was, zich bij hem aan te kondigen, en zijn oud hart sprong op van blijdschap, toen hij het voelde: „Albertine!” riep hij uit.

„Stil, brombeer! eerst beterschap beloven,” klonk het dicht aan zijn oor, bijna even guitig als altijd.

„Dat doe ik van harte!” sprak hij.

„Ja, maar ik meen het heel ernstig, hoor!” sprak zij naast hem staande en haar best doende effen te kijken. „Ik vind het wel heel aardig, dat u naar Sassenheim bent geweest en Nora alles uitgelegd hebt, maar heelemaal goed ben ik toch nog niet op u!”

„Wat moet ik doen om je gunst weer heelemaal te verwerven!” vroeg hij, haar de hand toestekend.

„Eerst zorgen dat ik Joost krijg, en dan... (vlak aan zijn oor) met Leonora trouwen! Eerst dan bent u volkomen genezen, ondeugende oom!”

En met een vluchtigen kus en een knikje snelde zij weer weg.

Het was geen gemakkelijk werk deze voorwaarden na te komen, maar oom Albert deed werkelijk zijn best. Of het enkel de warme genegenheid voor zijn petekind was die hem dreef, dan of hij onder den invloed was van Nora's ernstige donkere oogen, wist niemand; maar er had een groote verandering met hem plaats gegrepen, en hij liet geen middel onbeproeft om de gescheiden geliefden, die hij thans ernstig onder zijn bescherming had genomen, weer te vereenigen. En toen er eindelijk een brief kwam, waarin Joost aan Albertine schreef, dat zijn inkomen hem thans instaat stelde een vrouw van haar stand naar behooren te onderhouden, was hij de eerste, die de zaak bij haar ouders bepleitte en hun bewoog toestemming tot het huwelijk te geven.

En toen Alexander van Bergen aan zijne dochter vroeg of zij den moed had haar ouders en haar vaderland te verlaten en naar het vreemde land te gaan, uit liefde tot Joost, klonk het antwoord, schreiend aan moeders borst gefluisterd; „ja, o ja! Ik houd immers nog veel meer van hem dan vroeger! En ik kan hem toch die verschrikkelijke tien jaren daar niet alleen laten!”

En de ouders stemden toe: zij deinsden voor geen offer terug om hun kind gelukkig te weten.

Op een fraaien lentedag werd Albertine de bruid, een *stille* bruid, met een blijden glans in de oogen en een ernstig trekje om den mond. Men vierde geen feest; slechts de naaste familieleden waren tegenwoordig. En